

ad § 1.

Ifølge de citerede nu gældende Lovbestemmelser udkræves der 5 Dommere saavel til at sætte Retten som til at paadømme de enkelte Sager. Under det bestaaende skriftlige Processystem, hvor alle Afgørelser af Betydning træffes udenfor Retten, maa det imidlertid anses for fuldt tilstrækkeligt, at — som det ogsaa er Tilfældet ved Sø- og Handelsretten i de mindre vigtige Retsmøder ifølge Lov 13. April 1894 § 2 — een Dommer er til Stede i Retsmøderne, hvor kun Domme oplæses, Indlæg veksles, Vidner føres, Udsættelser tilstaas, hvorom Parterne ikke æske Kendelse, og Sagerne optages til Doms. Nærmere Regler om Omraadet for Enkeltdommernes Virksomhed er det fundet uforment at optage i selve Loven, lige saa lidt som Lovgivningen paa dette Punkt nærmere bestemmer Omraadet for den Enkeltdommer, der beklæder den større Gældskommission. Justitsministeriet kan heller ikke nære nogen væsentlig Betænkelse ved at indskrænke Antallet af de Dommere, der skulle deltage i Paakendelsen af de enkelte Retssager, til 3. Saa-vel i Norges Overretter som i Christiania Byret paadømmes Sagerne af 3 Dommere, og det samme er Tilfældet med Hensyn til Landsretterne i Tyskland og Østrig. Endelig har Lov om Rettens Pleje af 26. Marts 1909 § 6 fastsat, at dette Antal efter Procesreformens Ikrafttræden er tilstrækkeligt i de danske Landsretter.

ad § 2.

Efter de nugældende Regler kan Justitiarius vel, naar Sagernes Mængde og Vidtløftighed udkræver det, bestemme, at det ordinære Retsmøde om Mandagen efter Tilsigelse til alle vedkommende skal fortsættes de øvrige Dage i Ugen; men ligesom alle Stævninger maa udtages til om Mandagen, da er Rettens eneste faste Mødedag, saaledes skulle Retssagerne opslaaes og foretages i den Orden, hvori Stævningerne ere udtagne. Det er derfor i alt Fald meget tvivlsomt, om der under den bestaaende Ordning *paa Forhaand* kan træffes Bestemmelse om at fordele hele det for Retten verserende Antal Sager over flere af Ugens Dage, især naar en praktisk Fordelingsregel indeholdt en Afvigelse fra den bogstavelige Gennemførelse af Reglen om Sagernes Foretagelse i den

Orden, hvori Stævningerne udtages. For at muliggøre en saadan Ordning, som maa anses for at være af væsentlig Betydning for Fremskyndelsen af Sagernes Behandling, er Reglen i denne Paragraf foreslaaet.

Da Reglen i Lov 14. Juni 1850 § 3 om, at private Politisager kunne appelleres til Overretten ved en af Parterne selv udstedt Stævning, ikke passer ind i den foreslaaede nye Ordning, der hviler paa det Princip, at Retten berammer, paa hvilken Tid enhver Sag falder i Rette, er det anset rettest for den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Vedkommende at ophæve den nævnte Regel, der kun sjældent anvendes i Praksis, og som ogsaa vil bortfalde ved Procesreformens Ikrafttræden.

ad § 3.

Medens det ved Gældskommissionen allerede er gældende Ret, at Retten i alle Sager kan sættes af een Dommer, udkræves der ifølge den citerede Lovbestemmelse 5 Dommers Deltagelse i Paadømmelsen af Sager, der angaa en større Værdi end 40 Kr. For at lette Voteringsarbejdet for Dommene foreslaas det i denne Paragraf dels i Overensstemmelse med § 1 at nedsætte Antallet af voterende Dommere til 3 og dels at udvide Antallet af de Sager, der kunne paakendes af Enkeltdommer, til alle Sager, der angaa en Værdi af ikke over 100 Kr. Det første er en Følge af Reglen i § 1, og ved den sidste Forandring turde der under Hensyn til den siden 1817, da Grænsen 40 Kr. fastsattes, skete Forandring i Pengenes Værdi ikke være nogensomhelst Betænkelse.

ad § 4.

Da Antallet af de ved denne Ret, der kun fungerer som Appeldomstol, verserende Sager ikke nødvendiggør mere end een egentlig Retsdag til Sagernes forberedende Behandling, er der ikke her foreslaaet en til § 2 svarende Regel eller nogen Bestemmelse om, at Retten kan sættes af en enkelt Dommer.

ad § 5.

Ved den i denne Paragraf omhandlede Ret kan allerede nu Retten beklædes af een Dommer i alle Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal om Behandling og Paakendelse af Domssagerne. Reglerne herom forblive selvfølgelig bestaaende.